

Szeged, 1904. augusztus 1. – Budapest, 1980. május 10.

Parashti családból származott. 1922-ben a szegedi piarista gimnáziumban érettségizett, majd beiratkozott a Magyar Királyi Ferenc József Tudományegyetemre, magyar–történelem szakra. Az 1924–1925-ös tanévben a budapesti egyetem hallgatója volt. 1927-ben középiskolai, 1931-ben tanítóképző intézeti tanári oklevelet szerzett. 1931-től óraadó tanár a Szegedi Katolikus Tanítóképző Intézetben, 1936-ban helyettes, 1940-ben rendes tanárrá nevezték ki. 1943-ban magántanári címet szerzett a szegedi egyetemen, majd 1944. szeptember 22-től nyilvános rendkívüli tanár. Baráti kapcsolatok fűzték a Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiuma tagjaihoz. Szerepet vállalt különböző tudományos és kulturális egyesületekben, a Tanítóképző Intézeti Tanárok Országos Egyesületében, valamint a Szegedi Katolikus Körben. 1926-tól jelentek meg tanulmányai, közleményei a néprajz, főként a szakrális folklór köréből. 1945 elején bekapcsolódott a politikai életbe; belépett a Pálffy József-féle Kereszténydemokrata Néppártba, és részt vállalt a párt szegedi megszervezésében. 1945. februártól az országos pártvezetőség tagja. A párt kettészakadása után a Barankovics István vezette Demokrata Néppártot választotta. 1945. november 4-én, a DNP és az FKGP előzetes megállapodása alapján, a kisgazdapárt Csongrád–Csanád vármegyei listáján nemzetgyűlési képviselővé választották. 1945. december 6-án párttársával, Eckhardt Sándorral együtt bejelentették a parlamentben, hogy a továbbiakban a Demokrata Néppártot képviselik. 1947. augusztus 31-én a DNP jelöltjeként az országos listájáról újra képviselővé választották. A néppártban, bár aktív politikai tevékenységet alig fejtett ki, Barankovics István hívének számított. 1948 decemberében lemondott a mandátumáról, kilépett a pártból, és visszavonult a politikai élettől. 1947. szeptember 10-én Ortutay Gyula kultuszminiszter nyilvános rendes tanárrá nevezte ki a szegedi egyetem néprajzi tanszékére. 1948–1949-ben a bölcsészettudományi kar prodékánja volt. 1951-ben politikai okokból eltiltották a tanítástól, áthelyezték a szegedi egyetemi könyvtárba, ahol tudományos kutatóként dolgozott. 1957-ben visszakapta az előadói jogát, ezt követően a tanítás és a tudományos munka kötötte le minden idejét. A mellőzöttség után sorra jelentek meg néprajzi, nyelvészeti, művészeti és várostörténeti munkái. 1961 és 1976 között számos néprajzi gyűjtőúton vett részt az ország különböző vidékein. 1965-ben egy külföldről behozott, majd kölcsönadott könyvből konstruált ügy során rendszerellenes izgatás alaptalan vádjával hat hónap felfüggesztett börtönre ítélték. 1966. február 1-jén–saját kezdeményezésére nyugdíjba vonult, de aktív kutató maradt, ezután írta meg élete fő műveit. 1974-ben kutatói munkáját Győrffy-émlékéremmel ismerték el.